

Sygnatura akt VIII C 688/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Małgorzata Sosińska-Halbina

Protokolant: st. sekr. sąd. Dorota Piasek

po rozpoznaniu w dniu 15 grudnia 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko A. Ś.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7.600 zł (siedem tysięcy sześćset złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2020 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. przyznaje i nakazuje wypłacić na rzecz P. J. – kuratora dla pozwanej nieznannej z miejsca pobytu kwotę 1.800 zł, w tym kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia złotych) z zaliczki uiszczonej przez powódkę w dniu 8 marca 2021 roku a kwotę 1.080 zł (jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych) ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi;
4. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.156,18 zł (trzy tysiące sto pięćdziesiąt sześć złotych osiemnaście groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 688/21

UZASADNIENIE

W dniu 26 sierpnia 2020 roku powódka M. P., reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wytoczyła przeciwko pozwanej A. Ś. powództwo o zapłatę kwoty 7.600 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości podwójnych ustawowych odsetek za opóźnienie od dnia 18 lipca 2020 roku do dnia zapłaty, ponadto wniosła o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że w dniu 15 lipca 2020 roku strony rozwiązały łączącą je umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...) oraz zawarły ugodę co do spłaty zadłużenia. W treści ugody strony ustaliły, że zaległość w kwocie 7.600 zł zostanie uregulowana w 6 ratach, a niedotrzymanie któregośkolwiek terminu zapłaty skutkować będzie natychmiastową wymagalnością całego długu. Pozwana nie wywiązała się z zawartej ugody, w konsekwencji całość zadłużenia stała się wymagalna w dniu 18 lipca 2020 roku.

(pozew k. 2-3v.)

W dniu 8 września 2020 roku referendarz sądowy wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził dochodzoną pozewem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 24)

Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2021 roku referendarz sądowy ustanowił dla pozwanej, której miejsce pobytu nie jest znane, kuratora w osobie radcy prawnego.

Kurator wywiódł od nakazu zapłaty, o którym mowa wyżej, sprzeciw wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o przyznanie wynagrodzenia za sprawowanie funkcji kuratora. W uzasadnieniu kurator wyjaśnił, że powódka nie załączyła oświadczenia z art. 19f ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów (...), co czyni umowę najmu instytucjonalnego nieważną, podniósł zarzut braku legitymacji procesowej czynnej wskazując, że powódka nie wykazała uprawnienia do dysponowania przedmiotową nieruchomością, a także zarzut nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości. W tym zakresie wyjaśnił, że powódka nie określiła za jakie okresy czynsz najmu nie został uiszczony, że oznaczona w pozwie suma różni się od kwoty określonej w rozwiązaniu umowy najmu (6.800 zł), a także, że zarówno kwota 6.800 zł, jak i 7.600 zł nie jest podzielna przez wartość miesięcznego czynszu. Ponadto wskazał, że w sprawie nie zostało udowodnione, że przedmiot najmu został wydany pozwanej, a także, że A. B. nie był uprawniony do zawarcia ugody w imieniu powódki. Wreszcie wywiódł, że pozwana podpisała rozwiązanie umowy oraz ugodę pod wpływem błędu, co do treści oraz konsekwencji czynności prawnej. Na koniec podniósł, że umowa nie mogła zostać dwukrotnie rozwiązana.

(postanowienie k. 43, sprzeciw k. 47-49)

W odpowiedzi na sprzeciw pełnomocnik powódki podtrzymał pozew w całości. Wyjaśnił, że pozwana zawierając umowę nie kwestionowała statusu właścicielskiego powódki oraz przez długi okres uiszczala należności czynszowe, dodając, że uprawnienie powódki do władania lokalem wynika z księgi wieczystej. Odnośnie wysokości dochodzonego roszczenia wskazał, że powódka z uwagi na sytuację pandemiczną zaproponowała pozwanej obniżkę czynszu przez kilka miesięcy, zaś ostateczną zaległość strony oznaczyły w treści ugody. W zakresie umocowania M. B. do zawarcia ugody pełnomocnik podniósł, że wynika ono z pełnomocnictwa notarialnego z dnia 28 sierpnia 2017 roku. Wreszcie wywiódł, że kurator nie wyjaśnił skąd wynika twierdzenie, że pozwana została wprowadzona w błąd przez M. B., a także, że kurator został ustanowiony w sprawie jako kurator procesowy dla nieznannej z miejsca pobytu i w konsekwencji nie przysługuje mu uprawnienie do składania w imieniu pozwanej oświadczeń materialnoprawnych.

(odpowiedź na sprzeciw k. 64-66)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(protokół rozprawy k. 109-111)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka M. P. jest właścicielem lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...).

W dniu 17 lipca 2018 roku powódka zawarła z pozwaną A. Ś. i P. K. umowę najmu instytucjonalnego lokalu, o którym mowa wyżej. Zgodnie z treścią umowy, wynajmujący zobowiązał się wydać najemcom lokal w zamian za uiszczanie czynszu w kwocie 1.600 zł. Suma ta obejmowała czynsz najmu – 1.120 zł, czynsz do administracji – 400 zł oraz zaliczkę na media, i podlegała zapłacie z góry do 15-go dnia każdego miesiąca. Umowa została zawarta na czas oznaczony od dnia 1 września 2018 roku do dnia 31 sierpnia 2021 roku. Okres wypowiedzenia wynosił 1 miesiąc, przy czym strony mogły rozwiązać umowę dopiero od dnia 1 września 2019 roku. Wynajmujący mógł rozwiązać umowę bez zachowania okresu wypowiedzenia, jeżeli najemca zalegał z czynszem z trzy okresy płatności lub rażąco naruszał inne postanowienia umowy. Wydanie lokalu miało nastąpić nie później niż dnia 1 września 2018 roku. Od zaległego czynszu wynajmujący był uprawniony pobierać odsetki w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych.

W związku z zawarciem przedmiotowej umowy najemcy złożyli przed notariuszem oświadczenie o poddaniu się egzekucji, o którym mowa w art. 19f ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów (...).

Pod umowę najmu w imieniu powódki podpis złożył M. B., którego powódka na mocy pełnomocnictwa notarialnego z dnia 28 sierpnia 2017 roku upoważniła m.in. do podpisywania umów najmu, do składania wszelkich oświadczeń oraz reprezentowania przed organami administracji rządowej (...), osobami fizycznymi i prawnymi, do dokonywania wszelkich czynności prawnych i faktycznych i czynienia wszystkiego, co przy realizacji przedmiotowego pełnomocnictwa okaże się konieczne.

(zeznania świadka M. B. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 15 grudnia 2021 roku, umowa najmu instytucjonalnego k. 7-10, pełnomocnictwo k. 19-21, wydruk z KW k. 67-71, oświadczenie o poddaniu się egzekucji k. 72-74)

Przedmiotowy lokal został wydany najemcom zgodnie z umową, a najemcy początkowo na bieżąco regulowali należności za najem. Po rozstaniu z partnerem pozwana sam mieszkała w przedmiotowym w lokalu. Ostatnia zrealizowana płatność miała miejsce w dniu 18 grudnia 2019 roku. Gdy powódka zgłosiła M. B., że opłaty za lokal przestały wpływać skontaktował się on z pozwaną, której zaproponował okresową obniżkę czynszu do kwoty 1.000 zł. Pomimo zmniejszenia należności umownych pozwana nadal zalegała z płatnościami.

(zeznania świadka M. B. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 15 grudnia 2021 roku, lista operacji k. 75-76, potwierdzenia przelewów k. 77-88, protokół zdawczo-odbiorczy lokalu k. 89)

W dniu 6 lipca 2020 roku powódka rozwiązała z pozwaną umowę najmu w związku z zaległościami czynszowymi w wysokości 6.800 zł oraz wezwała najemczynię do opróżnienia lokalu w terminie 14 dni, a także do spłaty zadłużenia. Następnie, w dniu 15 lipca 2020 roku strony zawarły ugodę w sprawie spłaty zadłużenia. W jej treści wskazano, że umowa najmu została rozwiązana z dniem 15 lipca 2020 roku, w którym nastąpiło zdanie kluczy i opuszczenie lokalu przez najemcę. Pozwana uznała w całości zadłużenie w wysokości 7.600 zł względem powódki, które zobowiązała się spłacić w 6 ratach w wysokości: pierwsza rata

– 1.600 zł płatna do 17 lipca 2020 roku, raty 2-6 – po 1.200 zł każda płatne do 15-go każdego miesiąca począwszy od sierpnia 2020 roku. W ugodzie znalazł się zapis, że niedotrzymanie któregośkolwiek terminu płatności skutkuje natychmiastową wymagalnością powstałego długu, do którego zostaną naliczone odsetki ustawowe, a także, że zmiana treści umowy wymaga formy pisemnej pod rygorem nieważności.

W związku z brakiem spłacania zaległości czynszowych pismem z dnia 22 lipca 2020 roku pozwana została wezwana do uregulowania kwoty 7.600 zł zgodnie z podpisaną ugodą.

Pod oświadczeniem o rozwiązaniu umowy, treścią ugody oraz wezwaniem do zapłaty w imieniu powódki podpis złożył M. B.

(zeznania świadka M. B. – elektroniczny protokół rozprawy z dnia 15 grudnia 2021 roku, rozwiązanie umowy k. 12, ugoda k. 13, wezwanie do zapłaty k. 14, potwierdzenia nadania przesyłki k. 15-16, wydruk wiadomości SMS k. 17-18)

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła kwoty dochodzonej przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił jako bezsporny nadto w oparciu o dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwość ani rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości Sądu. Sąd oparł się ponadto na logicznych i spójnych zeznaniach świadka M. B..

Jednocześnie Sąd oddalił wniosek kuratora dla pozwanej nieznaney z miejsca pobytu do dopozwanie P. K. w trybie art. 84 k.p.c. wobec tego, że zgodnie z treścią przepisu art. 505⁴ k.p.c. w postępowaniu uproszczonym przepisu art. 84 k.p.c. nie stosuje się a zmiana powództwa jest niedopuszczalna.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest zasadne w całości.

Rozważania w sprawie rozpocząć należy od oceny zarzutu braku legitymacji procesowej czynnej, który to zarzut okazał się chybiony. Uprawnienia właścicielskie powódki względem przedmiotowego lokalu wynikają niespornie z załączonego wydruku z księgi wieczystej nr (...), z treści umowy najmu oraz depozycji świadka M. B.. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi również wątpliwości, że lokal ten został wydany najemcom, na co wskazują nie tylko zeznania świadka, ale przede wszystkim protokół zdawczo-odbiorczy oraz fakt uiszczenia należności za lokal. Truizmem jest stwierdzenie, że skoro opłaty za lokal były wnoszone przez ponad roczny okres, to musiał on zostać wydany najemcom do używania. Wobec złożonego oświadczenia o poddaniu się egzekucji (k. 72-74) Sąd uznał także, że umowa najmu instytucjonalnego lokalu została ważnie zawarta i spełniała wymogi ustawowe, w tym przewidziane w art. 19f ust. 3 ustawy o ochronie praw lokatorów.

Chybiony okazał się także zarzut kuratora pozwanej dotyczący braku umocowania M. B. do złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy oraz zawarcia ugody. Uprawnienie w tym zakresie wywodzić należy z pełnomocnictwa, którego powódka udzieliła notarialnie świadkowi. Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że na mocy rzezonego umocowania M. B. był uprawniony

m.in. do zawierania umów najmu, składania wszelkich oświadczeń i reprezentowania powódki przed osobami fizycznymi, wreszcie do dokonywania czynności prawnych i faktycznych oraz czynienia wszystkiego, co przy realizacji pełnomocnictwa okaże się konieczne. W istocie zatem M. B. został umocowany do podejmowania wszelkich możliwych działań, które okażą się konieczne w związku z zawieraniem w imieniu powódki umowami najmu. W świetle powyższej konkluzji w ocenie Sądu oczywiste jest, że kwestionowane przez kuratora pozwanej działania M. B. mieszczą się w kategorii przywołanych czynności prawnych i faktycznych, niespornie bowiem wobec zaprzestania regulowania należności czynszowych przez pozwaną zasadnym i logicznym było podjęcie kroków zmierzających do rozwiązania umowy a także odzyskania zadłużenia od najemcy. Co istotne zawarcie ugody było korzystne z punktu widzenia samej pozwanej, która na jej mocy uzyskała możliwość ratalnej spłaty długu. Kurator pozwanej kwestionował również wysokość dochodzonej pozwem kwoty wywodząc, że podobnie jak zaległość oznaczona w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy (6.800 zł) nie jest podzielna przez umowną stawkę najmu (1.600 zł). O ile ze stwierdzeniem tym należy się zgodzić, o tyle zwrócić należy uwagę, że źródłem roszczenia powódki nie jest umowa najmu, a ugoda z dnia 15 lipca 2020 roku

i to ona, nie zaś stosunek najmu wyznacza wysokość zadłużenia pozwanej. Jednocześnie, skoro w treści ugody A. Ś. uznała swoją zaległość w łącznej sumie 7.600 zł, to irrelewantne znaczenie ma okoliczność za jakie okresy i w jakiej wysokości pozwana zalegała z płatnością. Niemniej jednak przypomnienia wymaga, że jak wyjaśnił M. B., pozwanej została zaoferowana okresowa obniżka czynszu i właśnie z tą obniżką wiązać należy wspomnianą przez kuratora niepodzielność kwoty 7.600 zł przez stawkę umowną. Wreszcie nie ma racji kurator podnosząc, że umowa najmu została dwukrotnie rozwiązana, dokument ugody (dość niefortunnie zatytułowany „rozwiązanie umowy najmu oraz ugoda w sprawie spłaty zadłużenia) nie stanowi bowiem jednocześnie powtórnego wypowiedzenia umowy, a jedynie potwierdza fakt, że została ona rozwiązana z dniem 15 lipca 2020 roku, co wprost wynika z pkt 1. Reasumując dotychczasową część rozważań Sąd uznał, że strony zawarły ważną umowę najmu, na mocy której pozwanej wydano do używania przedmiotowy lokal w zamian za uiszczenie należności czynszowych, że z powinności tej z czasem pozwana przestała się wywiązywać, co dało powódce podstawę do rozwiązania umowy najmu i zawarcia ugody, której treść A. Ś. w pełni zaakceptowała.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem zarówno doktryny jak i orzecznictwa zawarcie ugody wpływa na rozkład ciężaru dowodu między jej stronami. Pełniąc funkcje koncyliacyjne i stabilizacyjne

ugoda nie tworzy nowego stosunku prawnego, ale prowadzi do częściowego zmodyfikowania istniejącego stosunku, a jako umowa ustalająca i następcza nadaje już istniejącemu stosunkowi prawnemu cechy pewności i bezsporności. W konsekwencji, jeżeli wierzyciel wykaże zawarcie ugody, w której strony ustaliły wysokość wierzytelności mu przysługującej, wówczas ciężar dowodu, iż kwota wynikająca z ugody jest wierzycielowi nienależna spoczywa na dłużniku. Fakty prawnoniweczące, musi, bowiem udowodnić strona, która wywodzi z nich swoje twierdzenie, o nieistnieniu praw czy obowiązków (por. wyrok SN z 22.02.2017 r., IV CSK 179/16, LEX nr 2271465, wyrok SA w Warszawie z 15.09.2017 r., VI ACa 714/16, LEX nr 2520508).

W zajęтым stanowisku procesowym kurator pozwanej podnosił również, że pozwana podpisała dokument zatytułowany „rozwiązanie umowy najmu oraz ugoda w sprawie spłaty zadłużenia” pod wpływem błędu. Wywodził, że M. B. pomimo wcześniejszego rozwiązania umowy pismem z dnia 6 lipca 2020 roku przedstawił pozwanej sporny dokument łącząc kwestię zakończenia najmu z obowiązkiem uznania roszczenia, czym wprowadził ją w błąd zarówno co do treści, jak i konsekwencji czynności prawnej. Odnosząc się do tak sformułowanego zarzutu uwypuklić należy, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem kurator procesowy ustanowiony w oparciu o przepisy art. 144 k.p.c. w zw. z art. 143 k.p.c. jest uprawniony do podejmowania za reprezentowaną stronę wszelkich niezbędnych czynności procesowych, niezbędnych do zapewnienia tej stronie obrony. Kurator procesowy jest umocowany do składania oraz przyjmowania wszelkich oświadczeń woli w imieniu reprezentowanej strony, ale tylko oświadczeń mających charakter procesowy (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 5 kwietnia 2016 roku, I ACa 1112/15, L.; wyrok SA w Gdańsku z dnia 7 września 2017 roku, I ACa 1154/16, L.; wyrok SA w Warszawie z dnia 4 grudnia 2018 roku, V ACa 1551/17, L.). W konsekwencji złożenie przez kuratora procesowego oświadczenia, które miałyby dla strony reprezentowanej wyrzucić skutki w sferze materialnoprawnej - a takie skutki należy przypisać oświadczeniu złożonemu w trybie art. 88 k.c. - uznać trzeba za niedopuszczalne, z uwagi na sprzeczność z zakresem ustawowego umocowania, płynącego z treści art. 143 k.p.c. W świetle powyższej konkluzji jedynie na marginesie powtórzenia wymaga, że z treści ugody nie sposób także wywodzić, aby stanowiła ona warunek sine qua non rozwiązania stosunku najmu, istnieniu takiej zależności zaprzeczył również wprost M. B.. Wreszcie nie budzi wątpliwości, że świadomość błędu musiałaby istnieć u pozwanej, tymczasem brak jest jakiegokolwiek dowodu, który by na taką świadomość wskazywał. W rzeczywistości kurator co najwyżej domniemywa, że pozwana mogła działać pod wpływem błędu, co już samo w sobie deprecjonuje omawiany zarzut.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 7.600 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 lipca 2020 roku do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie, tj. co do odsetek dochodzonych w wysokości odsetek umownych za opóźnienie. Przypomnienia wymaga, że podstawę żądania powódki stanowiła nie umowa najmu, a ugoda z dnia 15 lipca 2020 roku, która w przypadku powstania zaległości uprawniała powódkę do dochodzenia odsetek ustawowych. M.-prawną podstawę roszczenia odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z treścią którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazany przepis obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez względu na przyczyny uchybienia terminowi płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku, gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu art. 98 k.p.c. Strona powodowa wygrała sprawę w całości i dlatego też była uprawniona żądać zwrotu kosztów procesu w pełnej wysokości.

Na koszty poniesione przez powódkę złożyły się: opłata od pozwu – 500 zł, koszty zastępstwa pełnomocnika w stawce minimalnej – 1.800 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, wykorzystana zaliczka na kuratora – 720 zł oraz koszty postępowania nieegzekucyjnego – 119,18 zł.

Mając na uwadze powyższe należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.156,18 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W sprawie nie zostały wykazane żadne okoliczności uzasadniające nieobciążanie pozwanej kosztami procesu

o co wnosił, w przypadku uznania powództwa, kuratora dla pozwanej nieznannej z miejsca pobytu.

Sąd przyznał i nakazał wypłacić na rzecz P. J. – kuratora dla pozwanej nieznannej z miejsca pobytu będą radcą prawnym kwotę 1.800 zł ustaloną w oparciu o przepis § 1-3 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (Dz. U. poz. 536).

Zgodnie z treścią wskazanego przepisu wysokość wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla strony w sprawie cywilnej, zwanego dalej "kuratorem", ustala się w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności adwokackie określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 16 ust. 3 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2017 r. poz. 2368 i 2400), a w przypadku gdy kuratorem jest radca prawny - w kwocie nieprzekraczającej 40% stawek minimalnych za czynności radców prawnych określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 22⁵ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400 oraz z 2018 r. poz. 138), w obu przypadkach nie mniej niż 60 zł (ust. 1), wysokość wynagrodzenia w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w kwocie wyższej niż określona w ust. 1, a nieprzekraczającej wskazanych stawek minimalnych, jeżeli uzasadnia to:

- 1) nakład pracy kuratora, w szczególności czas poświęcony na przygotowanie się do działania w postępowaniu, liczba stawiennictw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie;
- 2) wartość przedmiotu sporu;
- 3) stopień zawilość sprawy (ust.3).

W konsekwencji wysokość wynagrodzenia kuratora dla pozwanej nieznannej z miejsca pobytu ustalić należało w odparciu o przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 265) - § 2 pkt 4.

To bowiem to rozporządzenie zostało wydane na podstawie art. 22⁵ust. 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400 oraz z 2018 r. poz. 138), do którego w kwestii wynagrodzenia kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu będącego radcą prawnym odsyła rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej.

Uwzględniając nakład pracy kuratora, w szczególności czas poświęcony na przygotowanie się do działania w postępowaniu, liczba stawiennictw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, wartość przedmiotu sporu oraz stopień zawilość sprawy Sąd przyznał wynagrodzenie we wskazanej wysokości. Jednocześnie przedmiotowe rozporządzenie nie przewiduje możliwości podwyższenia przyznanej kwoty wynagrodzenia o kwotę podatku VAT wobec czego nie uwzględniono w tym zakresie wniosku kuratora.

Możliwość taka wynika z treści § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 68), które jednak w sprawie nie ma zastosowania wobec tego, że to, jest wydane w oparciu o przepis art. 22³ ust. 2 ustawy o radcach prawnych.